

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΓΕΡΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.
ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Ο ΕΡΓΟΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἐπισκερθέντες τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ σταυροῦ, ἀπεκομίσαμεν ἐντυπώσεις ἀρίστας, ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας μόνον μία τοιαύτη εὐγενής καὶ ἱερὰ ἐργασία δύναται νὰ προκαλέσῃ.

Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ συμπαθεῖς τραυματῖαι, ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν ὁποίων εἶνε γεγραμμένη δι' αἵματος ἢ ἀγριότης τοῦ ἐχθροῦ, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶται οἱ τίμιοι καὶ οἱ ἀληθινοὶ οἱ ὁποῖοι ἔβαλαν ἐμπρὸς τὸ στήθος των διὰ νὰ μὴ φθάσῃ ὁ ἐχθρὸς μέχρις ἡμῶν, ἀξίζουσι πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς κάμῃ ἡ φιλάνθρωπία καὶ ὁ πατριωτισμὸς.

Ἐλεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι δίκαιον νὰ θαυμάσῃ κάθε ἄνθρωπος, κάθε ἐλληνικὴ ψυχὴ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν συγκίνησιν ἣτις γεννᾶται ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ πολεμήσαντος στρατιώτου, εἶναι ἡ εὐγενὴς ἐκείνη προθυμία τὴν ὁποῖαν ἔδειξαν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν αἱ δέσποιναὶ τοῦ Ἀργοστολίου.

Ὁμολογουμένως ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὅπου ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἐννοοῦντες τὴν σημασίαν τοῦ πληγωθέντος στρατιώτου, συνεστήθησαν νοσοκομεῖα καὶ ἀσυλα διὰ τοὺς γενναίους τούτους μαχητὰς, εὐτυχῶς δὲ καὶ ἡ μικρὰ μας Κεφαλληνία δὲν ὑστέρησεν ἀπὸ τοῦ νὰ περιβάλῃ ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν, τὰ πληγωθέντα τῆς τέκνα.

Τὸ Νοσομεῖον διατηρεῖται διὰ τῶν ἐξῆς πόρων.

Αἱ ἀπαρτίζουσαι τὴν ἐπιτροπὴν εὐγενεῖς δέσποιναὶ, καταβάλλουσιν μηνιαίως χρηματικὸν ποσὸν ἀνερχόμενον εἰς δραχμὰς χιλίας ἑκατὸν τριάκοντα πέντε.

Εἰσεπράχθησαν δὲ καὶ περὶ τὰς τέσσαρας χιλιάδας δραχμῶν, ἃς ἐφ' ἀπαξ κατέβαλον πλείστοι τῶν παρ' ἡμῖν ἀξιότιμων συμπολιτῶν ὧν τὰ ὄνόματα ἐν καταλλήλῳ θὰ δημοσιευθῶσι.

Ἐκτὸς τῶν ἐκ Ζακύνθου τραυματιῶν οἵτινες δι' ἐξόδων τοῦ Νοσοκομείου ἀπεστάλησαν ἐκεῖ, ἐνοσηλεύθησαν ἐν ὄλω πενήτηκοντα καὶ εἰς. Ἐκ τούτων ἀπεχώρησαν δέκα οἱ μὲν ἐντελῶς ἰαθέντες, οἱ δὲ διὰ νὰ νοσηλευθῶσιν εἰς τὰς ἐξοχὰς τῶν

Ἡδὴ νοσηλεύονται τεσσαράκοντα καὶ εἰς ἐξ ὧν οἱ ἐννέα φέροντες τὰ βαρύτερα τραύματα διαμένουσιν κλινήρεις.

Αἱ κυριαὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ὁποίων νοσηλεύονται καὶ περιποιοῦνται οἱ τραυματῖαι εἰσὶν αἱ ἐξῆς.

Ἀμαλία Γ. Κοσμετάτου, Ἀμαλία Π. Κοσμετάτου, Εὐγενία Σ. Λουκάτου, Βαρβάρα Ι. Σάνδερς, Μαρία Γ. Ἰγγλέση, Μαρία Α. Κοντομιχάλου, Ἀθηνᾶ Ε. Σκόλα, Ἀγγελικὴ Ι. Δεστούνη καὶ Ἀλεξάνδρα Ι. Φραγγοπούλου.

Θεράποντες ἰατροὶ προσεφέρθησαν οἱ κ.κ. Γεώργιος Ἰγγλέσης, Σπυρίδων Μ. Ἰγγλέσης, Νικόλαος Μαρκόπουλος, Καμήλος Δαλλαδέτσιμας καὶ Ἀντώνιος Δαλλαπόρτας.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν κ.κ. ἰατρῶν, διαμένουσιν ἐκεῖ προσφέροντες τὰς γενναίας ὑπηρεσίας των οἱ κ.κ. Σπυρίδων Κοσμετάτος, Θεόδωρος Μαρκέτος, Μαρῖνος Δαλλαπόρτας καὶ Νικόλαος Τρωϊάνος.

Οἱ τραυματῖαι, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεώς μας, δὲν ἔκαμαν ἄλλο, ἢ νὰ μᾶς παρακαλοῦν μέσα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς πονεμένης ψυχῆς των, νὰ δημοσιεύσωμεν ἀπεί-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

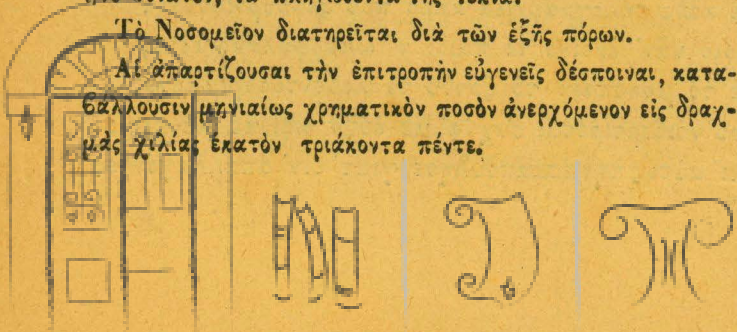
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΟΜΙΛΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΟΜΙΛΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΔ.ΣΥ.ΥΔ.ΦΔ.0011

ρους όσας ευχαριστίας δια τα κυρίας αυτας αι όποιαι, κατα την όμολογιαν των, και μητέρες των αν ήταν δεν θα εκαμνον αυτό τό όποιον γίεται δι' αυτους από της πρώτης ήμέρας της νοσηλείας των-

Δημοσιεύοντες ασμένως τα όλίγα ταύτα περι της λειτουργίας του νοσοκομείου, διαβεβαιούμε την αξιότιμον επιτροπήν, ότι πολύ λυπούμεθα επί του προκειμένου μη δυνάμενοι επί τό ζωηρότερον και γλαφυρότερον να εξάρωμεν την σημασίαν του έργου, ουδεμίαν σχέσιν έχοντες με τό σοβαρόν, ήμεις οι περι τα "Ζιζάνια", τυρβάζοντες.

x x x x x x x

Σ' ΤΟ ΔΙΑΔΟΧΟ

'Αναχωρείς Διάδοχε κι' εκεί που πās ελπίζω, ν' ανταμωθής με πρόσωπα που 'γώ δεν τα γνωρίζω. ν' ανταμωθής με Κούρζωνα και με Σαλισβουρύ και μ' όποιον άλλο διάλογο σ' την πλάτη μας ββαρεί.

'Αναχωρείς Διάδοχε και πās σ' τα πανηγύρια, και πās να ιδής ιγγλέζικες παράτες και χαιρία, και πλέον δεν θα 'βρίσκεσαι σ' ανησυχία τόση, μήπως σ' ίσκιος του 'Ετέμ αξάφνου σε πλακώση.

'Αναχωρείς από 'Ιμίρ και πās εις τό Λονδώνο, κι' εγώ για τό ταξειίδι σου μονόλεφτο δε δίνω γιατί ας είναι ό Θεός της Θεσσαλίας μάρτυς, πώς Κωνσταντίνος θε να πās και Κωνσταντίνος θάρτης

'Αναχωρείς Διάδοχε με φορεσιά καινόργια, να πās κι' εσύ να σκαργιαστής τη θειά σου τη Βιτόρια, που έννενηντα περβατεί κι' είν ένα φιγουρίνι και φαίνεται νεώτερη κι' από τη σίόρα 'Ρήνη.

'Αναχωρείς και πās να 'πής σε Τζώνιδες ιγγλέζους, με πόσους καβελλάρηδες, τουρχαλθανούς, Τσερκέζους έπροχωρούσε ό 'Ετέμ σ' τη Λάρισσ' αφ' τό Μάτι, και πώς έσεις εφτάσετε σ' τα Φάρσαλα τρεχάτοι.

'Αναχωρείς από Δερβέν και πās σε λόρδων χώμα οι δε πεινώντες δούλοι σοι σου λέμε μ' ένα στόμα, έμεις να μην πληρόσουμε του Μουχαμέτη βέστα, «κι' εσύ κουτσούμπλιασε τους τα, κι' όπως όρίζης πέσα»

'Αναχωρείς και μένουμε με την έλπίδα όλοι πός την καυμένη μας καρδιά θα κάμης περιβάλι,

αναχωρείς κι' ελπίζουμε οι δυστυχεις οι φίλοι σ' πώς την αποζημίωσι θα φέρης σ' τό μαντύλι σου.

'Αναχωρείς κι' εκεί που πās τα μάτια σου δεκάξ' να κάμης με τα λόγια σου τη θείτσα σου να θάξη, κι' αν σ' αναφέρη για 'Ετέμ και για τη Θεσσαλία, εσύ σαν έξυπνος Κωστής ν' αλλάζης όμιλία.

'Αναχωρείς με τό καλό και πās σ' την ιγγλιτέ κι' έτσι γλυκένει κι' ή καρδιά τ' ανδρείου σου πατε, που μ' όλον, ότι χάνεται για σένα και σπαρνάει, σ' έστειλε μέσα σ' τη φωτιά και μες τό ταρνανάι.

'Αναχωρείς Διάδοχε μετά της Σφακτηρίας, κι' αν δής πώς φαίνεται για μās σημειον σωτηρίας γύρισε πίσω γλήγορα και τρόχα τα σπαθιά σου, ει δε και μή, φασκέλωστα και κάτσε με τη θειά σ'

x x x x x x x x

Α Π Α Λ Λ Α Γ Ε Ν Τ Ε Σ

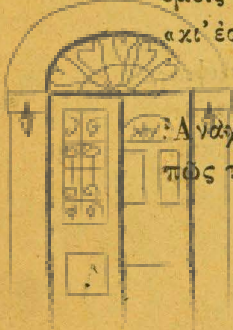
(Ε ί κ ὶ ν)

Ποιός ν'αν εκείνος ό κομφός που περβατεί με χάρη, που θέλει με τό βλέμμα του αιχμάλωτες να πάρη τουν κοπελώνε της καρδιές, της μελοζαχαρένιες, ποιός ν'αν αυτός που περβατεί χωρίς σκοτοδρες κι' έγνοιες εις έποχήν που σφάζονται σ' τα σύνορα λεβέντες; «αυτός θα πη μονάκριβος, θα πη α π α λ λ α γ έ ν τ ε ς»

Ποιός ν'αν αυτός που πίνωντας γκαζόζα σ' τό ποτήρι, και ξαπλωμένος σαν αγās σ' τους πάγκους του Σωτήρι, αδιακόπως φλυαρεί και σ' όλα γνώμη δίνει και συζητεί πώς έπρεπε ό πόλεμος να γείνη, και φέρνει χίλιους σοχασμούς και χίλιες δυό κουβέντες; «αυτός μιλει έλεύτερα γιατ' είν' α π α λ λ α γ έ ν τ ε ς».

Ποιός ν'αν αυτός που σα λαγώς σαρτένει και ξαφνίζεται με κάθε τηλεγράφημα κακό που ξεφουρνίζεται; Ποιό ν'αν' εκείνο τό παιδι τ' ώμορφοκαμωμένο, με τό μουστάκι τό ξανθό τό λεβεντοστριμμένο, που ντιθερτίρεται συχνά με ούζο και με μέντες; «κι' αυός την έσκατούλησε μας' είν' α π α λ λ α γ έ ν τ ε ς»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ
ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΕΣΤΙΝ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΟΛΟΓΙΑ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΕΣΤΙΝ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΟΛΟΓΙΑ
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΕΣΤΙΝ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΟΛΟΓΙΑ

Ποιός νᾶν αὐτός ποῦ μέ φωνή βραχνή καὶ γυναικεῖα,
φωνάζει « ζήτ' ὁ πόλεμος καὶ κάτου ἡ Τουρκία α
καὶ ξαφνισμένος περβατεῖ καὶ λέγει θυμωμένα,
« ἀνάθεμα τὸν Ὑπουργὸ ποῦ δὲν καλεῖ κι' ἐμένα »
Κι' αὐτός ὁ βραχνοκόκορος χωρὶς πολλὰς κουβέντες
δὲν θέλει ξεσυνέρησι γιὰτ' εἶν' ἀπαλλαγέντες.

Ποιὸ νᾶν ἐκεῖνο τὸ παιδί μέ τ' ὠμορφο χολέτο,
ποῦ κάθε βράδ' ἡ μάνα του ἀνάβει σκανταλέτο
καὶ τὸ ξορκάει τρεῖς φορές ἀπάνου σ' τὸ στομάχι
μὴν τύχει καὶ τὸ πάρουνε τὸ δύστυχο σ' τὴ μάχη
καθὼς ἐπήρανε πολλοὺς γειτόνους του λεβέντες ;
Κι' αὐτὸς καταλαβένετε, πῶς θᾶν' ἀπαλλαγέντες

Ποιός νᾶν αὐτὸς ὁ ἠμορφονιός μέ τὰ πανόρημα κάλλη,
ποῦν' ἀγαμνός καὶ κίτρινος καὶ μαῦρος σάν τσουκάλι,
ποιός νᾶν αὐτὸς μέ τὰ γιαιλιά ὁ κακοχτενισμένος
ποῦ πρεβατεῖ σάν ἀλλαλος καὶ σάν ἀφιονισμένος ;
« Ἐτοῦτος καθὼς ξέρετε ἀρχόντισες κι' ἀφέντες,
εἶν' ὁ ὑποφαινόμενος, κι' αὐτὸς ἀπαλλαγέντες »

XXXXXXXXX

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ὁ κάβουρας μέ τὴ σουπιὰ
εἶν' ἓνα παραμῦθι,
ποῦ τοῦ Αἰσώπου οἱ σοφοὶ
καὶ ξακουσμένοι μῦθοι,
πὸ κάμαν ὅλους τοὺς θνητοὺς
μεγάλως νὰ θαυμάσουν,
ποτέ δὲν θὰ ἔμπορέσουνε
σ' ὕψος του νὰ φθάσουν.

Μὲς τὸ δικό μας τὸ γιαιλό,
σ' τὸ αὐτὴν τὴν χωροπούλα,
ἀγάπησεν ὁ κάβουρας
τὴν ὠμορφη σουπούλα,
κι' ἔρριξε ἡλίου πετριές,
ὡς ὅτου κατορθώση
μέσα σ' τῆς δαγκανάρες του,
σφιγκτὰ νὰ τὴν τρεσώση.

ποῦ συγκινεῖ τ' ἀρχοντικά,
σεντιμεντάλε στήθη,
γιὰτ' ἦταν κριμα ἡ σουπιὰ
μέ τόσες κι' ἄλλες χάρε
αἰχμάλωτη νὰ βρίσκειται
σὲ τέτοιες δαγκανάρες.

Κι' εἶναι σουπιὰ ποῦ ἔχταποδιοῦ,
θάρρος ποτέ δὲ δίνει,
καὶ ξέρει τὸ μελάνι της
μέ τρόπο νὰν τὸ χύνει,
σ' τὰ μάτια κάθε ἔχταποδιοῦ,
ποῦ τρέχει νὰ τὴν πιάκη
κι' ἀκόμη δὲν ἀγρίκησε,
σκληροῦ φαρά καμάκι.

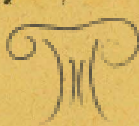
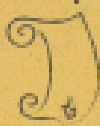
Εἶναι σουπιὰ π' ἂν τὴν ἰδῆς,
ξεχάνεις τοὺς καῦμούς σου,
κι' ἂν ἦτανε νὰ μπερδευτῆ,
μές τοὺς ἀποκλαμούς σου,
νὰ σκαρδακεύετε μαζί
μές τοῦ γιαιλοῦ τὸ βούρκο,
δὲν θὰ φοβώσουνε ποτέ
Ἐτέμ Πασσά καὶ Τοῦρκο.

Τὴν κηρυγᾶνε τὴ φτωχὴ
τὴν ὠμορφη σουπούλα,
σάν βγένει σ' τὴν ἀκρογιαλιά
νὰ πάρη τὴ δροσοῦλα
τὴν κηρυγᾶνε κοῦτ καὶ κοῦτ
καβούροι καὶ ἔχταπόδια,
καὶ μόνον τὴ γλυτώνουνε,
τὰ γλήγορά της πόδια.

Κι' ὁ πονηρὸς ὁ κάβουρας
ποῦ βλέπει τὸ κηρυγι,
ποῦ φαίνεται πῶς ἡ σουπιὰ
μές τὸ γιαιλό ξανοίγει
καὶ κάνει τόση ταραχὴ
ποῦ ὁ γιαιλὸς βογγάει
καὶ τὴν ἀθῶα τὴ σουπιὰ,
κατάκαρδα δαγκάει.

Τὸ παραμῦθι τὸ λοιπὸν
λοὶ καὶ σαγερόνει

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

πώς άδικα ό κάβουρας
 δαγκάει και θυμόνει·
 γιατί κι' έμείς που έχουμε
 σουπιές και κορτεγκιάρουμε
 κηνύγι ξένου κάβουρα
 ποτέ δέν άμπαδάρουμε.

Και τέλος φίλε κάβουρα
 νά μάθης είναι χρεία,
 πώς όποιος θέλει σήμερα
 άπ' ώμορφες λατρεία,
 όσο κι' άν είναι κάβουρας
 πρέπει νά υπομένη,
 κι' όχι νά στέρνη τή σουπιά,
 σ' τήν τρύπα δαγκαμένη.

Σ' ΕΣΕ

Εύτην' ή ψάθα πόθαλες, ώραία μου νταρντάνα,
 π' από τά φιάρα τά πολλά φαίνεται σαν άρνάνα,
 δέν θά σ' άφίνη βέβαια έχωντας τέτοιο γύρο,
 νά βλέπης, όπως έβλεπες τί γίνεται τριγύρω.
 "Αν θέλεις άκουσε κι' έμέ που πάω με τή μόδα·
 πέταξ' αυτή και φόρεσε μιάν άλλη πουλίιο σόδα,
 γιατί έκτός που γίνεται τό μουτρο σου καλίτερο,
 θάχης και τό κεφάλι σου, -πιστεύω- έ λ α φ ρ ύ τ ε ρ ο

ΑΛΗΘΙΝΟ

Μιά φορά κι' έναν καιρό,
 ποϋταν εποχή άθώα
 κι' έμιλοϋσαν τά πουλιά,
 κι' έμιλοϋσαν και τά ζώα.

Σ' έναν κόκορο τρανό,
 είπε μιá τσουροδέλα κότα
 « πρώτα 'γήνηκε τ' αυγό
 ή έγώ έβγήκα πρώτα ; »

Κι' ό καϋμένος σ' τήν αρχή
 έσκοτίστηκε λιγάκι
 μά για νάνε σπιρτερό
 του κουτάβου κοκοράκι,

Τα' είπε, « κότα μου κομψή
 που σε καμαρώνουν όλοι,

έκαμες ποτέ τ' αυγό
 μοναχή σου δίχως φύλι ; »

Θέλω δηλαδή νά πώ,
 μ' όλ' αυτά τά κολοκύθια,
 πώς στραβόξυλα σωστά
 ήταν και τά δυό τά 'ρνίθια.

Πέρασε καιρός πολϋς,
 χρόνια πέρασαν και μήνες·
 πήγ' ή κότα σ' τούς Κορφούς,
 τό κοκόρι σ' τής 'Αθήνες.

Πάλι γύρισαν εδώ,
 σ' τή δική μας καπονάρα
 κι' άγρικιότουνε συχνά
 του κοκόρου ή φωνάρα,

Σάν καμπάνα δυνατή
 νά λαλή καθώς και πρώτα,
 όξουθ' από τό φουρνί,
 πόλημέριαζε ή κότα.

Οϋτ' εξέτασε κανείς,
 ούτε νά ξετάση θέλει,
 πώς έσήκωσε τό νοϋ,
 τση κοτός, τό κοκορέλι.

Και μονάχα μιá γυμνή
 ξεσκεπάζεται αλήθεια,
 πώς κουρνιάζουμε μαζί,
 για δεσπέτο μας τά 'ρνίθια.

